

είς τὰς ἀνέσεις, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ κριθῆναι ὑπὸ τοῦ ἰδίου Θεοῦ ἐπαινέται.

Δικτὶ ὁ ἱερεὺς ἐκφωνεῖ. Ἐἷ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος· εἰς μετὰ πάντων ἡμῶν ; Ἐπειδὴ ὁ λαὸς ὠμολόγησεν εἰς τὸ Σὺμβολον τὰς τρεῖς θείας ὑποστάσεις τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, διὰ τοῦτο ὁ ἱερεὺς παρακαλεῖ ὡςτε ἐπιεικῶς ἢ παναγία τριάς· ἕνα εὐδοκῆσθαι καὶ διαφυλάττει τὰς θειοτάτας αὐτῆς· διαφέρει ἀνεκρεμίστους ἐπ' αὐτοῦ, καὶ τοῦτο εἶναι ἐκ εὐχῆ καὶ εὐλογίας διδομένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως εἰς τὸν λαὸν ἐν ὀνόματι τῆς θεακρικωτάτης Τριάδος, διὰ τὴν καθαρὰν ἐμολογίαν τῆς πίστεως καὶ εἶναι τὰ ἴδια λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου· ὁ δὲ λαὸς ἀνέπεφται εἰπὼ λίγων· Ἐκαὶ μετὰ τοῦ πνευματικῶς σου ἦγον καὶ μετὰ σοῦ ἕστωσαν τὰ δὲ καὶ ἡμεῖς εὐχόμεθα.

(ἀκολουθεῖ)

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἰωάννου Γρηγορίου

(Συνίχεται προηγουμένου φύλλου)

Τὴν ἐπιόσθην ἡμέραν δι' Ἑλληναῖς ἀναρῶ εἰς τὸν ἀστυνόμενον ἀναρῆσθην. Πρὸς τὸ βραδὸν μᾶς ἐκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ εἰς ἡμῖν ὠμίλησεν ἑλληνητικῶς εἰπὼν, ὁ νῆος εἰς μὴν ἔνταθα καὶ εὖ, γέρον, πῆγαινε ἔγωγὸν εὐρῆς ἕνα ἐγγυτην διὰ νὰ μείνη; ἔγω ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἀκολούθως θὰ πάς εἰς τὴν πατρίδα σου. Δὲν φοβοῦμαι ὁ μὲς νὰ μὴ φύγῃ. Στρατιωτῶν δὲν εὐς δίδω ἀντὶ νὰ μὴ προσβληθῆς. Ἐβῆθον ἐκ τοῦ Διοικητηρίου Λαρίσης καὶ ἀπαντῶ ἕνα Ζαχαρίαν ἐπὶ Σοποζίλι δομαζόμενον Σιρὸν λαὸν. Τὸν ἐγνώριζα πρὸ τριῶν ἐτῶν καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ γείνη ἐγγυτῆς, προσοριζόμενος ὅτι δὲν εὐκαίροτος, καὶ ἕνας συνέταξις τοῦ τούρκου τὸν εἶπας νὰ εἰθῆ. Ἦλθεν ἔγω ἐξ τοῦ Διοικητηρίου καὶ μετανοήσας ἔγγυτην ἀκολούθως εὐρίσκα τὸν Ζαχαρίαν ἔγγυτην, καὶ οὕτως ἀπεποιήθη. Πηγαινὸν εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Στυλιανοῦ καὶ εὖ εἶπα τὸν ἀδελφὸν τοῦ Δημήτριου, διότι ὁ Στυλιανὸς εἰσπεν εἰς Σπρωχάριον καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ γείνη ἐγγυτῆς, δὲν ἠθέλη-

σεν. Τρέχω δεξιὰ, ἀριστερὰ, οὐδένα καὶ ἐπανήλθον (καὶ) εἶπον τοῦ Ἀστυνόμενου τὴν ἀποτυχίαν μου καὶ μᾶς ἔβαλε πάλιν εἰς τὸ φρέσκο, καὶ περιμένοντας σωτηρίαν οὐδεμίαν. Ὁ Ν. Παναγόπουλος ἐθυμηθεῖς ἕνα τοῦ φίλου καὶ ἐρωτῶν Λαρισιῶν τινα, Νικόλαον Ταμπάκην, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ φυλακῇ, ἐπληροφόρηθη ὅτι ὁ Ἀθανάσιος Ταμπάκης εὐρίσκαται ἐν Λαρίσῃ καὶ ἔχει Παντοπωλείον Ἀμείως τὴν Κυριακὴν, τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς φυλακῆτός· μας τοῦ εἶπας γράμμα καὶ πρὸς τὸ βράδυ ἔλαθ με μεγίστην προθυμίαν ὅπως μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ βίσιονα. Μᾶς ἔφεραν ἕνα ψωμί καὶ τυρὶ καὶ ὕψην εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Τοῦ ἔφεραν πρόσκομμα. Ζητούσαν ἐγγυτην καὶ διὰ τοῦς δύο μας. Ἄρτησαν διὰ τὴν ἐπιόσθην. Ἐπῆγε καὶ ζητούσε νὰ γείνη μόνον διὰ τὸν Παναγόπουλον καὶ ἐκρατήθη ἐκ τῶν δύο καὶ πλέον δὲν τὸν εἶδομεν νὰ μᾶς ἐπισκερθῆ καὶ νὰ μᾶς εἰπῆ τὰ τρέχοντα. Εἰς μῆτην τὸν ἐγράφεον, ἀπάντησιν οὐδεμίαν. Ἐκίθουεν ὅτι εἰς Βῶλον ἔμα ἔμαθον τὴν σύλληψίν μας ἔλαθον μέρως ἐνεργείας δι' ἡμῖν ὁ κ. Γεώργιος Νικολαΐδης, διὰ τὸν Παναγόπουλον ὁ Στυλιανὸς Ματοῦγγος καὶ ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Στυλιανοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔρχεται εἰς τὸν Πασοκίαν τὸν Τσαγγάρη, Λαρισίαν, καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Παναγόπουλον ἕνα ἕκαμα ἀναφορὰν εἰς τὸν ἐκτίπασθην καὶ δὲν εἶχον πῶς νὰ τὴν ὑποβάλω· οὐδεὶς ἐκ τῶν χριστιανῶν τῶν ἐρχομένων ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἐπισκεπτομένων φίλου· χριστιανοῦ καὶ τούρκου· εἰδόντων νὰ τὴν δώσουν εἰς τὸν τότε Πικτιὴν Κουσετῆ, ἀναγκασθεὶς νὰ τὴν ὑποβάλω ταχυδρομικῶς. Ὁ Κουσετῆ-Πασιῆς ἐκαλοῦνταν εἰς Θεσσαλονίκην ἐν δώσῃ λόγον διὰ τὰς κακὰς πράξεις του. Ἡ ἀναφορὰ μου μίνοι νεκρὰ εἰς τὰ γραφεῖα.

Ἐγὼ περιμένω καὶ ἡ ἀλληλογραφία Βῶλου εἰς ἐνεργείαν. Ἐντὸς τῶν φυλακῶν ἐπιδημία ἀρρώστος γέρον ἑμπαθῆς, ἀχρημάτος. Ὁ συνέταξις μου διηρέθη καὶ πῆγεν με ἄλλην περίαν εἰς ἄλλο δοματίον. Ἐἶχαν λατὰ νὰ ἐξοδεύτουν. Ἐγὼ μεταξὺ τούρκων διαφόρων γλωσσῶν, δηλαδὴ, τουρκιστῆ, κερκιστῆ, βουλγαριστῆ καὶ ἀλβανόφωνοι, καὶ βαρύνονται, μόνον εἰδόνται τὰ λευκὰ μου γένεια καὶ τὴν ἀσθιναίαν μου,

δὲν μὴ ἐνοχλοῦσαν τόσον. Ἄλλὰ τί τὰ θέλεις, φίλε μου! ἤλθον εἰς εὐανάστον καὶ ἐπανήλθον ἐν τῇ ζωῇ. Ἀναγκασθεὶς γράφω εἰς ἐνθόμωσιν εἰς τὸν φίλον μου Γεώργιον Νικολαΐδην εἰς Βῶλον καὶ τὴν πραγματικὸτητα ἐντὸς (τῆς φυλακῆς). Ὁ φίλος ἔκαμε τὰς τελευταίας ἐνεργείας καὶ ὑπεχρέωσε φίλον καὶ μᾶς ἡλευθέρωσεν ὕστερον ἀπὸ 25 ἡμέρας, καὶ νὰ μένωμεν εἰς Λάρισαν. Ἐξέλθωμεν τῶν φυλακῶν καὶ ἐπεριερόμεθα (εἰς) τὴν Λάρισαν· ἀλλὰ δι' ἐμὲ τόσον τὸ χειρῶν τερον. Ἐγενεα ἔκ τῆς ἀσθενείας μου ἐτι χειριστὸν καθὼς καὶ ἀπὸ τὰ πόδια μου. Χρήματα μοῦ εἶχε στείλει ὁ φίλος ἐκ Βῶλου. Χρηματικὴν στενοχωρίαν δὲν εἶχον. Περιποίησιν εἰς τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαραϊδῆ τὸ σπίτι, ὡστε χρωστώ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ἐπῆγα μετὰ 6 ἡμέρας εἰς τὸν Μουρεττίου (= ὑπέλληλόν τινα τοῦρκον) ζυγῶν ἀδειαν ἀναρρωτικῆν, ἀν' τοὺς ἐχίτον νὰ μεταβῶ εἰς Βῶλον. Δὲν μοι ἰδούπ· μοι εἶπεν ὀλίγα ἡμέρας νὰ ἔχω ὑπομονὴν πρὸς καλὸν ἰδικόν μου. Ἐγὼ εἶχον τὴν ἀσθενείαν ἀληθινήσας πᾶν ἄλλο καλὸν καὶ συμφέρον, ὅσον τὸ περὶ ὑγιείας.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

ΕΝ ΑΓΙΩ ΛΑΥΡΕΝΤΙΩ

Ἑορτὴ τοῦ Ὁσίου Λαυρεντίου

(9 Μαΐου)

Ἐφέτος ἡ ἐν τῇ Κομοπόλει π' Ἁγίου Λαυρεντίου διασκευαστικὴ πανήγυρις ἐπανηγορεύθη μεγαλαπρεπῶς, διότι ἐπὶ δύο ἔτη δὲν ἐπανηγύρισαν οἱ κάτοικοι ὡς ἔπρεπε, τῷ 1897 ἕνεκα τῆς εἰσβολῆς τῶν τούρκων, καὶ πέρου 1898 ἕνεκα τῆς εἰσβολῆς τῶν ληστῶν, διότι πρὸ δύο ἡμερῶν τῆς πανηγύρεως (8 Μαΐου ἡμέρᾳ Παρασκευῆ) εἰσῆλθον λησταὶ ἰνα αἰγματοῦσιν τὴν ἄρην τῆς χώρας κ. Δ. Θεοδοσιάδου, ἀλλ' ἀπέτυχον καὶ ἐφρονεῖσθσαν 2 λησταί.

Εἶπον διασκευαστικὴν πανήγυριν, διότι οὐδὲν ὀρθοσκευτικὸν ἐκτελεῖται, μόνον τὴν Κυριακὴν τὸ πρῶν γίνεται λειτουργία ἐν τῷ Ναφ τῆς Μονῆς ἐν ᾧ ὑπάγουσι τινὲς νέοι καὶ νέαι, οἱ μὲν νέοι ἰνα θεασθῶσιν, οἱ δὲ νέαι ἰνα θεάσωσι, δὲν ὑπάγουσι δὲ γυναῖ-

κες ἡλικιωμέναι, τοῦτο θεωροῦσιν ἐντροπῆ, ἀν' τις ἐρωτήσῃ γυναῖκα ἔχουσαν ἡλικίαν 50 ἐτῶν καὶ τῆ εἰσῆ, κυρὰ γιγτι δὲν πήγῃ στὸ Παγκύρι; θὰ ἀκούσῃ, τώρα γὰρ Παγκύρι θέλω καὶ ἄλλο τί, εἰς τὸν χορὸν ἔμεν ὑπάγουσι ἢ ἰσχατόγηροι ἄνδρες το ἢ γυναῖκες· τότε μόνον ὑπάγουσιν αἱ ἡλικιωμέναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δταν ἔχωσι νὰ ἰδωγῶσιν τὴν κόρην τῶν ἢ νόμφην ἢ ξέναν (μουσαφρίσιν). Διατηρεῖται δὲ ἡ πανήγυρις τρεῖς ἡμέρας, (ἔφέτος τέσσαρας ἕνεκα τῆς μεσοπεντακοστῆς), ἀλλὰ τὴν 6^η καὶ 7^η ἀπὸ τῆς 4 ὥρας μ. μ. μέχρι τῆς 7 μ. Τῷ πρῶτῳ μέχρι τῆς 12, οἱ μὴ ἔχοντες ζήνους πολλοῦ; (μουσαφρίους) ὑπάγουσιν εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν. Κατὰ τὴν τετάρτην μ. μ. σημαίνει ὁ κώδιον τῆς κεντρικῆς Ἐκκλησίας τῆς ὁσπερ πληθύν τῆς χορευτῆρας, καὶ ἀρίσως παρουσιάζονται τὰ ἐγγύρεα καὶ κεντρικὰ ἄργακα (ὁ τύμπανος) καὶ μετὰ τὴ ὄργακα αἰ πρόσγεια ἐτι φρονεῖσθαι γυναῖκα, καὶ ὁστωὺς ἀρχεται ὁ κυκλικὸς χορὸς. Ὅσαι ἡ χορὸς στολισθῆ οἱ χορευταὶ ἀριθμοῦσται ἀπὸ τῶν 40—60 καὶ εἰσπε 70 κατὰ μέσον ὄρον ἀπὸ 10 ἐτῶν μέχρι τῶν 40—45 ἄνδρες το καὶ γυναῖκες χορευοῦσιν ἀκαρτε, τότε ὁ θεατῆς βλέπει χροῖαν ποικιλόχρον, διότι οἱ μὲν φοροεὶ φέσικα καὶ μαλλίνας ἰγχορῖους βράκας, οἱ δὲ πῆλους διαφόρων χρομάτων καὶ παντελόνια ποικίλα, οἱ δὲ φέθωνα σιαθίκα· αἱ δὲ γυναῖκες αἱ μὲν καπῖα πτερωτὰ, αἱ δὲ καλαμακερῖα ὁμοίως ἢ κατὰ τὸ ἀνάστημα ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν ποικιλεται ὁ χορὸς. Ἐφέτος ἴσαν πολλοὶ ξένοι (μουσαφρίοι) διὰ τὸν λόγον ὅν προεῖπομεν.

Αὕτη ἡ πανήγυρις τελεῖται πάντοτε Κυριακὴν, τὴν Κυριακὴν τὴν μετὰ τὰ δύο Σάββατα τοῦ Μαΐου, εἶναι κινητὴ ἀναβῖται μέχρι τῆς 15 Μαΐου καὶ καταβῖναι μέχρι τῆς 9 ὡς ἔτο ἐφέτος· μεθαῖρον θὰ τελεῖσθ τὴν 14 Μαΐου.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ

Ἐπειδὴ ἐν ταῖς πρώταις ἐσλίον ἐγένετο λόγος περὶ τῆς Ἀλκῆστιδος σημειοῦσθαι ἰδὼ ὀλίγα περὶ αὐτῆς.

Ἡ Ἀλκῆστις ἔτο θυγάτηρ Πηλείου τῷ